

Коли Ганна Йосипівна Леончук сідала за кросна, завжди на пам'ять їй приходили слова цієї пісні, яку вона вперше почула від своєї мами.

**Купи мені, моя мати,
За три копці голку,
За чотири золотії
Червоного шовку...**

Такими словами розпочала свою розповідь Віра Іванівна Ковальчук, дочка Заслуженої майстрині народної творчості України, лауреата фестивалю "Хай живе і квітне барвами" народне мистецтво України, як щастя і доля наша". А проходив цей вечір-зустріч у Володимирецькому історико-краєзнавчому музеї, куди прибули на екскурсію діти з Воронківської школи.

Аж помолодшав музей, саме повітря якого дихає історією, від дитячої присутності. А Віра Іванівна розповідала їм про життєвий творчий шлях славетної матері, розгорнула перед захопленими очима її прекрасні роботи: рушники і серветки, спідниці й корсети, килимки і фіранки, сорочки та плаття. І рукотворну ту красу словами передати просто неможливо – те різноманіття барв і кольорів, ті райдуги і переливи. На звичайній тканині, здавалось, шуміло золоте колосся, а в ньому пишалися глибокою синню небес волошки, спліталися у дивному танку синьою весна і жовтою осінь.

Просто диву даєшся, як можна підібрати такі природні відтінки, а головне – відтворити їх на полотні.

Ще з малих років вона допомагала матері кросна снувати, ткати полотна

Наші славні земляки

Золоті кросна її долі

вчилася вишивати узори та мережити віконні фіранки, – розповідала Віра Іванівна. – А потім і сама вже бралася за серйозну роботу. Гарно виходило у неї, тож замовлення просто поспіпалися: і на вишиванки, і на ткацькі вироби.

Проте сама Ганна Йосипівна неохоче пригадувала своє дівування, бо було тоді більше суму, ніж радості. Не раз мати раяла їй кинути ту важку працю вишивальниці, доводило, що таке вже не в

моді. Але для Ганни це вже було справою душі і серця.

...Вперше Ганна Леончук намілилася показати широкому глядачеві свої роботи у 1959 році. З тієї пам'ятної обласної виставки її ім'я і стало відомим на всю Рівненщину, а згодом – і всій Україні. Володимирецька ткаля отримала високе звання Заслуженого майстра народної творчості УРСР, неодноразово ставала лауреатом республікан-

ських і союзних фестивалів самодіяльного мистецтва. Її вироби експонувалися в Болгарії і Польщі, Америці і Канаді.

Узори, які розробляла майстриня, широко використовувалися на Рівненському льонокомбінаті, на Київському шовковому комбінаті та в Білорусії, у Могильові, де експонувалися персональні роботи ткалі. Дуже багато було відгуків, натюр і похвал. Люди цікавилися всіми секретами майстерності, умовами праці і джерелом натхнення для нових узорів цієї простої селянської жінки.

В наш час із творчістю Ганни Леончук можна ознайомитися на постійно діючій виставці при обласному Будинку народної творчості, у краєзнавчому музеї міста Рівного, а також у Київському музеї українського народного мистецтва, де представлено чимало робіт майстрині "Золоті руки".

І кожна робота приносить глядачеві надзвичайну насолоду та естетичне задоволення від зустрічі із чарівними барвами золотих кросен Ганни Леончук, багатствами і соковитістю орнаментів, виплеканих золотими руками ткалі. Ці неповторні вишивки змушують надовго поринати у світ прекрасного Ганни Йосипівни Леончук.

Лідія ПОЛІЩУК,
завідуюча районним музеєм.

На знімку: Ганна Йосипівна ЛЕОНЧУК з донькою Гріною.

Фото із сімейного альбому Леончуків.